

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IV. De favoribus Divinis, quos per hoc tempus Christi Sponsa
consequabatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT IV.

illa Magdalena de Arce ait, concipere se haudquaquam posse, quo pacto sit possibile Mortalium quemquam tam atrocia horrendaque martyrii supplicia proferre, quæ Domina sua in singulas horas à dæmonibus sustebat. Videbat hæc famula qualiter Tartarei spiritus nunquam non Dominam suam diverberarent, aut caput eius parieti affligerent, aut per solum eam raptarent, non nunquam è pergula deorsum aut in lacunam deicerent: In summa ac verbo assidue variis innumerisque cruciatuum generibus afficerent. Nihil o tamen fecius, cum omnibus istis doloribus, quos partim, ut iam dictum, dæmones, partim ipsa etiam Ioanna sibi met penitentiae studio inferebat, eius patiendi sitis nedum restringui, sed ne mitigari tantisper potuit, quinimo conabatur etiam suam Magdalenam suasionibus inducere, suis ut manibus corpus eius castigare vellet, nunquā tamen id à Magdalenā sua obtinere potuit, quod nimirum heram suam bona ancilla impendio diligeret. Respondebatq; Ioannæ: Domina mea, totius mundi luctro ille ego non egerim. An non ingentes penitencias sponte exerceas? An non ferro onusta incedis? Ante non in singula momenta mali dæmones ex cruciant? Ecceur plus his requiris? Rectè sane omnia iudicabat ancillā; at vero Domina eius omnibus viis modisque quærebat sese in continuo patiendi studio exercitare, nullamque profectus ac meriti negligere occasionem.

De favoribus Divinis, quos per hoc tempus Christi sponsa consequabatur.

Apparuit olim DEUS Abraham Patriarchæ (Gen. 13. v. 14.) cum illo collocutus est, eidēque ingentia & magnifica munera gratiarum contulit. Observat Scriptura sacra apparitionem hanc & alioquium Divinum, quæ Abrahamo Divino favore obvenire, contigisse posteaquam à Patruelo suo Loth separatus fuit. Nunquam (*Abulens inquit.*) Abraham DEUS apparuit omni illo tempore, quo simul habitatione conjuncti fuere, ut primū vero se à patruelo suo separavit, visendum se illi præbuit. Istud (*Inquit idem Abulens.*) est præclara instructio atque exemplar personis illis, quæ contemplationi sese didere. Istud ait ille: innuit quod nemini appareat, neque cum ullo loquatur DEUS, quando secularibus negotiis occupatur spiritus; sed tunc tantum cum ille solitarius, quietus, atque ab omni sæculi liber est in quietudine. Quod primū universalis regulæ huius punctum attinet, ab eo Sor. Ioanna erat exempta. Superiore libro vidimus, quam sedulo, quam solícite Marito suo in matrimonio servierit, hoc tamen non obstante, DEUS eam semper invisit, cum ea colloquebatur, cor eius frequentī apparitione gratiāque recreabat. Hoc nunc ita posito, quid non egisse debuit in statu viduitatis, ubi iam à sæculi negotiis libera, conversatione in Cælis erat? Impossibile est innumeros favores gratiasq; describere.

Quando nam occurrit primum Abrahamo apparuit Deus.

Insuperabilis patientia Ioannæ sitis nullo restringi potest.

re, quas illa sub hoc tempus percepit. Placet tamen primo de quibusdam gratiis in genere ipsiusmet Ioannæ adferre testimonium: postmodum verò de nonnullis aliis peculiariter agemus. Sic ergo illa de hoc viduitatis tēpore loquitur: "Si ea es, quæ esse debeo, non sufficerem D. deo referre gratias, uti & SS. virgini "Matri meæ, SS. Angelis, speciali- "terque meo Tutelari, 4. Seraphi- "nis, qui me omni tempore comi- "tantur. S. Michaëli, S. Gabrieli, & "omnibus pariter Electis Dei, quip- "pe qui me in tantum instituerunt, "ut in cælo terrisq; mihi nihil deef- "set, & idcirco pœna sum dignior, "quā quisquā alius esse posset, ut quæ "nescivi gratias cœlestes utiles mihi "reddere ac fructuosas. Prò quantæ sublimitatis res humilitas eius in paucis hisce verbis conclusit! No- luit eam Deus toto Viduitatis tem- pore hominum, sed Angelorum uti consuetudine. Imo quoniam Deus amator est sincerus animarum, quæ ei sunt desponsatæ, usque adeo amor eius circa Ioannam sponsam suam a- mantissimam fuit Zelotypus; ut so- lus unusque ipse cum ea voluerit a- gere. Istud porrò ille Ioannæ suæ i- nitio viduitatis eius cœlesti quadam visione declaravit. Vidit illa velut alter Isaïas in divino Throno S. Trinitatem, cui à servitiis aderat to- ta beata cœlestisq; Aula, ad latus il- li adstabat suprema cœlorum Regi- MARIA, non iam solummodo pul- chra quasi aurota confurgens, sed a- deo incomparabilis pulchritudinis, ut in persona illius nitidissima Divi- næ charitatis fulgor, tanquam in

*Christus
est ani-
marum
amator
Zelotypus*

*Mirabilis
Ioannæ
visio.*

diaphano tralucenteque spirituali speculo repræsentaretur. Splendore illo supergloriosissimo Divinæ Ma- jestatis in tantum sponsa eius fuit conterrita ruboreque perfusa, ad im- mensæ Divinæ Majestatis præsen- tiam, ut continuo eam liquerit ani- mus, illaque coram eo corruerit. Dū itaq; demississima Christi spon- sa humi strata jacet, Angelus eius Custos eam è terra levavit, Regina vero cœli ad eam manu prehensam ait: Veni Sponsa & dilecta Filii mei, ducebatq; Ioannam manu & coram supremo illo Throno stitit. Amabi- lissime suavissimeque Ioannam in- tuebantur omnes tres Divinæ perso- næ. DEUS Pater dixit: Hæc est filia mea. Filius: hæc est sponsa mea. Spiritus S.: hæc est dilecta mea, cui etiam omnes tres benedi- xere, quod idem etiam SS. Virgo præstitit. Ubi verò Ioanna iterum ad se rediit, præ nimia liquefcentis animi teneritudine, geminos veluti lacrymarum profudit rivulos, au- diebatque pariter ex ore Altissimi, hæc tam zeli plenas quam fervidi amoris voces. "Ab hinc iam filia "mea, conversatio tua non cum cre- "aturis esse debet, sed mecum solo "agendum colloquendumque tibi "est: tu siquidem in me eris, & ego in te ero. O felix ac iterum iterum- que fortunata sponsa Christi, cuius præstantiam sibi uni selegit DEUS, qui tam se sibi amabilem, nobis ve- ro te admirabilem effecit.

Ex inde cum Sor. Ioanna in hac exuberante excessivaque magnitudi- ne gratiæ tota immersa esset, cor quoque eius magis amore sui ama-

toris

coris captum captivatumque fuit. Die postera, inter sacrificii Missæ celebrationem, sponsum suum celestem sequentibus D. Augustini verbis, ingenti ardore spiritus alloquitur: "Mi Deus, sponse mi, amor mi. "Tu es vita mea, spes mea, bonum meum, & omnis gloria mea tecum. "Solo cupio loqui, te solum videre, "te solum cogitare. E corde exeunt "cogitationes. Ideoque ut ego nihil "aliud cogitem præter te, suscipe "cor istud, quod tuum est; tu Deus " & Dominus meus esto eius custos ac rector. Ea in ferventi æstuantissimaque affectione perseveravit amore sacra Christi sponsa usque ad finem Sacrificii Missæ; eo vero peracto intuita est gloria sua divinam Maiestatem, videbatque quod, Deus velut singularis ardensque amator sibi cor tam verè foras educeret, ut exinde illa ingentem prorsus dolorem cruciatumque perciperet, quodque per vulnus lateris cor eius intra sanctum pectus suum collocaret, cum dicto: "Filia, cor tuum ego libenter suscipio, volog; te permagis, "nā afficere misericordiā, nimirum "ut eximia perpetuāque puritate "perseveres, quamdiu ego te in hac "vita conservavero. Noluit Deus ut in hac sponsa sua cor esset humanū, tametsi illud amore divino totum deflagraret. Admiranda hæc cordis commutatio in Ioanna supramodum ardens ac vehemens, maiusque quam unquam ante suscitavit amoris incendium. Consumebar tota igne amoris Divini & ardenti zelo honoris sponsi sui. Principio, primisque huius tantæ dignationis commuta-

tionis diebus, neutiquā illa percipiebat cor suum suā sede intra pectus situm, verum tam inenarrabilem multiplicemque sentiebat suavitatem dulcedinis, ut nullo eam sermone posset effari aut explicare.

Permagnus hic favor ei pignoris instar erat alium consequendi quando quis gratiam aliquā perfectā suā demissione ac gratitudine à deo percepit, tunc gratitudo illa, haud longe post aliam ei novamque apud infinitam miserationem munificentiamque DEI obtinebit. Et si homo in assidua gratiarum actione perseverat, ita etiam beneficentissimum numen in suis donis beneficiisque elargiendis perseverabit, eademque assiduo auctu cumulabit. Sic prorsus nostræ Sor. Ioannæ contigit. Ut primum cor sponsæ suæ Deus abstulit, ipsemet coreius esse voluit. Mirum mirandumque istud prodigium ad eum, qui sequitur modum sponsæ suæ Deus aperuit. Dum aliquando solitaria operi manuum intentè incumberet, repente ante se summo splendore refulgentem conspexit SS. Virginem MARIAM cum sponso suo D. Josepho. Ambo manibus deducebant suis medium inter se puerum JESUM, specie 4. aut 5. annorum pusionis. Conterrita principio fuit Christi sponsa, sed ubi terror ille subinde evanuit, suavissima hæc verba proferentem audit parvulum. "Filia, animabus illis, quæ "omni studio curant ne à me separantur, ego assisto, nec ab illis sejungor, in his vivo, cum eis delicias, unicaque mea est voluptas "esse cum eis. Ab eo tempore sen-

*Gratitudo nostra
provocat
Deum in
beneficia.*

D d

tie-

*Iesus Io-
annæ cor-
dis in pe-
ctore Io-
annæ oc-
cupat.*

tiebat sponsa Dei, locum sui cordis
Infantē Iesum suo in pectore occu-
passe. O quam recte cum Vate Regio
Davide dicere potuit (Psal. 72. v. 26.)
defecit caro mea & cor meum, deus
cordis mei & pars mea in æternum!
Neq; commisit Divinus amator, ut
hoc tam amabile & inauditum fere
miraculum inter utrumq; obscurum
latitaret. Parvulum eximieque pul-
chritudinis è cera candida Infantem
Iesum sor. nostræ Ioannæ dono de-
derat quispiam, sæpius memorata
ancilla Magdalena decorē illum sci-
te apteq; exornarat & arcula inclu-
ferat. Advenit paulo post quidam
Laicus Frater è Carmelitis Ioannes
Bapt. ab Ascensione dictus, ad Sor.
Ioannam invisendam Huic F. Mag-
dalena ancilla ait: habere se pulchel-
lum & amabilissimum infantem Ie-
sum: si eum conspiceret velit, secum
oratorium ingrederetur. Ivère am-
bo. Magdalena vero è loculo protu-
lit Infantulum. Frater vero ille ma-
nibus eum accipiens eò accessit, ubi
Sor. Ioanna considebat, eumque il-
lius genibus imposuit. O Deus mag-
ne, quam semper es in Sanctis tuis
mirabilis! Simul ac Infans Iesus in
sinum sponsæ suæ locatus fuit, una
manu oram seu limbum vestimenti
Ioannæ apprehendit, veluti quispiā
qui se erigere libenter vellet: ad eum
itaque modum Infans assurrexit,
sublatq; brachiolo sponsæ suæ be-
nedictionem impertiit. magnæ admi-
rationi cunctis, qui id conspexere,
singulare hoc prodigium fuit, narra-
runtque quæ vidissent oculis D.
Alphonso & D. Catharinæ de Aspe-
rilla. Ambo hi protinus ad famulam

*Christus
infans in
cerea i-
magine
velut
vivens
Ioannæ
benedicit.*

Dei se conferunt, Infantemq; Iesum
proferri curant, iterumque in sinum
Ioannæ illum reponunt. Porro In-
fans in omnium conspectu iterato
exurgens, eodem, quo prius, modo
rursus ei benedixit. Relatū est con-
tinuo ad D. Archi-Episcopum de
hoc admirabili factō, confestimque
is adfuit, & ubi huius miraculi veri-
tatem conperit, Infantulum illum in
argenteam auro superlitam ovalis
figuræ phialam, seu discum impo-
suit, secumque detulit. Ille est In-
fantulus ille, qui præfatum D. Archi-
episcopum à periculo maris eripuit,
dum ab Oznayo ad S. Andream na-
vigaret, prout libro superiore narra-
tum est. Erat per id tempus sponsa
Christi Ioanna ex vehementibus
nimisq; cruciatibus, quos in suis fe-
riæ sextæ exercitationibus perfere-
bat, visu orbata. nū igitur quodā tem-
pore in Carmelitissarū cœnobio esset,
curavit D. Archi-Episcopus, qui tunc
prope illud Monasterium versaba-
tur, Ioannam ad se acciri: continuo
illa, ut dicto audiens filia advenit,
comitata P. Priore Carmelitarum
aliisque Religiosis viris. D. Archi-
Episcopus omnibus illis miraculo-
sum illum Infantem ostendit, enar-
rans quid gestum esset. Verum ut
postmodum cæcæ Ioannæ oculis Ie-
sulū admovit, protinus illa supra
oculos manum quandam perferens,
exclamavitque: Iesus! jam clare vi-
deo. Ita infans Iesus visum sponsæ
suæ restituit, eamque in corpore ac
anima, ceu domum Obedom
cumulatē benedixit, ne minori vide-
licet benedictione donaretur electa
hæc Christi sponsa, quæ sic à Deo a-
mabatur

*Idg. ne.
rato co-
ram pla-
ribus to-
stibus.*

*Jo
pr
bu
ti
ar
de*

*Ac deni
fin
m
or
m
vi*

*Ac deni
Joanna
cæcæ vi-
sum res-
tuit.*

mabatur, ac vicissim suam Maieftatem tam ardentem amabat.

Igitur tametsi iam dicti favores divini, suæ magnitudinis ergo merito sint admirandi, nihilo secius tamen benignissimus Deus adhuc etiam luculentius benevolentiam suam comitatemq; erga Ioannam sequendi facto demonstravit. Pridie festi D. Francisci visendam se Matris Ioannæ maieftas ipsius exhibuit, ac post amicissimos mellitissimosque sermones mutuo collatos, sponsam suam tam exuberante gratiâ dignatus est Deus, ut cum debilitas humana tatem redundantiam Divinæ dulcedinis ferre nequiret, ea præ amoris vehementia, animo eam liquente, conciderit, ita ut mox loquendi usu privaretur, pulsus arteriæ fugeret, pectus tumesceret, oculi deficerent, os labraque nigrescerent, sensus denique omni functione dimoverentur. Tali modo jacuit amatrix Ioanna super solum strata, sine halitu, ac ullo motu. Hoc tam repentino casu consternabantur omnes domestici, imo urbs tota commovebatur. Franciscani & Carmelitæ accurrebant cum cognatis & vicinis Ioannæ aliisque civitatis incolis ad miserandum istud spectaculum. Doctores Medicinæ sentiebant omnino Matris Ioannæ mortem indubitato adesse. Allata eò quoque SS. Eucharistia fuit, ut sub hoc saltem velamine sponsum suum cœlestem adorare posset Ioanna, eum suscipere intra se non valeret, S. denique etiam oleo, maiore iam parte præmortua, Ioanna est peruncta. Mortis illius

sensus erat civitati toti peracerbus. Flebant in modum infantum amarissime omnes, quoniam universi simul Ioannam velut fidelem communemque Matrem intime diligebant. Dum ergo, qui adfuere, omnes anxie solliciti contristatique essent, accessit quidam Monachus Franciscanus atque Ioannam allocutus: Soror, aiebat, nostine quod crastinâ die festum S. P. N. Francisci solemniter celebraturi sumus? R. P. Provincialis noster, atque egomet ipse præcipimus tibi, ut cras templum nostrum adeas, atque illic S. Missæ intersis officio, confessioneque peractâ sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum suscipias. Hæc ubi dicta audit, tali rursus correpta fuit deliquio, ut omnes obstupescerent, certo existimantes iam iam spiritum exhalaturam. At vero confessor eius P. Philippus à JESU, propius accedens ad Ioannam, ait illi: Ego in virtute S. obedientiæ præcipio tibi, ut benignissimum Numen exores, ut mortem tuam in aliud tempus differat, nunc vero te in vita conservet. Ad verba hæc quidem Ioanna DEUM enixe pro vita deprecabatur, prout ipsi mandatum erat; at vero perexigua edebat signa meliorationis. Igitur cum jam vesper incubuisset, recessere omnes in domos suas tristes oppido ac desolati; soli duntaxat perseveravere Patres Franciscani & Carmelitæ Discalceati apud JOANNAM, ut eius obitui adessent. Interea cereus benedictus linthea funebria, & quic-

D d 2

quid

Ioanna
præ
bunda-
tia divini
amoris
deficit.

Ad eo ut
similis
mortua
omninoq;
morigera
videretur

*S. Francis-
ciscus cum
sancta
Teresia e-
ferè mor-
tua ap-
parent.*

*Eandem-
que mo-
mento
sanant.*

quid aliàs ad sepulturam requiritur, apparantur. Dum itaque memorati PP. totam noctem pervigilant, præstolantes beatæ felicisque huius animæ ad sponsum suum migrationem, ipso diluculo apparent iam prope modum mortuæ Ioannæ D. Seraphicus P. Franciscus, cum S. Matre Teresia. Salutant ambo Ioannam, eamque ut cælestes ablegati alloquuntur: "Quidnam desideras dilata sponsa Altissimi? Quæ est petitio tua? Ego Patres ac Patroni mei, respondet Ioanna, peto oroq; quod è Dei placito est ut petam. "Postulo, quod obedientià à me exigit, precorque, ne hac vice me ad se Deus accipiat, quantumvis ego alioquin secundum propensionem meam, lubentius iam nunc morerer, ne posthac Maiestatem ipsius ultra offendam. Age filia, Sancti inquirunt, magnum fume animum, adhuc namque magni tibi restant reliqua vita labores perferendi. "Ego, Sancti mei, respondet iterum illa humili cum reverentia, non refugio pati, nec aliud timeo quam Deum offendere. Enimvero non libenter eum læderem, cui ob magnas & multivarias eius miserationes tantum debeo. Ne timeas, ait S. Franciscus, Divina Majestas S. Matrem Teresiam, meque ad te ablegavit, non ut divinam eius majestatem offendas, sed ut conforte- ris, atque in nomine illius Sanctissimam eius tibi benedictionem, tum & nostram quoque impertiamur. Surge filia mea: vade ad Coenobium meum ubi Patres te præstolantur. O mirum insolitumque

prodigium! Eodem prorsus, quo ver-
bà hæc audit, momento Ioanna pro-
tinus exsurgit, adeo vegeta & valens,
ac si nihil ei languoris supervenisset.
Qui aderant stupebant admiraban-
turque tantum miraculum. Ubi ve-
ro illud ubivis locorum famà volan-
te diffusum propalatumq; fuit, con-
tinuo populus eo convolvavit, vide-
bantque sponsam Christi duobus
comitata Nobilibus ad Franciscanos
euntem. Percepit illic SS. Eucharis-
tiam, festivitatiq; cum omnium
gaudio & admiratione interfuit.

Postquam devotioni suæ apud
Franciscanos vacasset, deducta est
ad Discalceatas, ubi cum Angelicis
hisce Virginibus reliquam vespertini
temporis partem cælesti colloquio
impendit. Sermocinatio illarum e-
rat solum de Deo Divinisque rebus:
non ut fieri eheu! amat, apud dedi-
tos mundo mortales, quorum collo-
cutio solis constat sæpenumero
prætextatis sermonibus, aut vanilo-
qua fabulatione: & apud hos.

Qui tenet hanc artem, meliorem
habet undique partem. Conversa-
tio Ioannæ cum iam dictis Carmeli-
tissis, potest haud iniquè Divina di-
ci conversatio, in qua omnium illa-
rum spiritus tanta ubertate suavitatis
dulcedinisque repletus fuerat, ut ni-
hil advertentibus nox obreperet.
quoniam igitur sero admodum erat,
Sor. Ioanna vale sacris virginibus di-
cto adibat. At vero repente ingens
illis ingruit aëris turbatio ac tempe-
stas, tantusque de cælo ruit imber,
veluti si pluvius æther inundatione
terras operire hestiret. Orabant sa-
cræ virgines Ioannam, induceret in
animum

*Ioannam
domum
sero re-
deuntem
ingens oc-
cupat im-
ber.*

animum, tam sævæ tetraque tempe-
statis intuitu, à domo adeunda absti-
nere; Ioanna vero tanquam fidelis
Materfamilias, non quæ sua sunt, sed
quæ ex aliorum commodo ac utilita-
te essent, quærens & curans, do-
mum redire omnino statuit, nihil
eam ingentem pluviam morata. Ita-
que Virgines illæ ordinant, ut præter
ancillam F. Laicus ad eius domum,
quæ sane protul in suburbio sita abe-
rat, eam deduceret. Dum itaque 3.
illi se ad iter comparant, & sponsa
Christi diffluentia vestimenta in
vestibulo portæ Cœnobii ad lubri-
cum cœnosumque iter molendum
succingit, vident insperato Venera-
bilem quandam virum honesto ve-
stium cultu, cuius etiam in vultu,
statura, gestu, ac actione singularis
compositio decoraque gravitas con-
spiciebatur. Dominus ergo iste signi-
ficat se illo advenisse, comitandi eas
deducendique gratia. Dum ergo por-
tam egrediuntur, Magdalenaque
ancilla tetrus, nimborumque gravi-
dis Cœlum nubibus obductum, tan-
tamque incumbere tempestatem vi-
dit; Profecto, inquit, Domina, si nos
in tanta procella progredi volumus,
submergemur. Nullam adibitis pe-
riculum, ait ille jam dictus Venera-
bilis vir. Mi charissime Domine, ite-
rum inquit ancilla, heri domina mea
adeo lethali ter ægra fuit, ut nemo
non eam existimaret morituram.
Novi probe, ait Dominus, quid heri
contigerit; at ego tibi sancte asseve-
ro ista vice procellam ei haudqua-
quam nocituram, nihilque eam læsu-
ram. Agite modo: eamus. Ergo cum
bono Deo eiusdemque in nomine

iter legere incipiunt, & licet imber
talis deplueret, velut si aqua totis ur-
nis funderetur, nihilominus tamen
sponsa Christi, perinde omni fuit *Et ab*
madore libera, ac si testudinata aula *omni plu-*
deambulasset. Inter eundum, ipso *via ac*
iam viæ initio Ioannæ revelatum *procella*
fuit, Achatem illum suum, esse glo- *injuriam li-*
riofissimum Iosephum Patriarcham, *berat.*
ideoque sermones eius excipiebat
summa veneratione atque devotio-
ne. Collocutio eius erat de vanitate
mundi, de pretio gratiæque divinæ,
de summâ æstimatione Regni cœle-
stis, de supereminenti Amoris divi-
ni magnitudine. Erant verba illius
omnia & singula ceu igneæ radian-
tesque sagittæ, quæ cor Ioannæ divi-
ni amoris igne semper magis magis-
que accendebat. Interim in suburbii,
ubi domicilium habuit Ioanna, per-
ventum est. Putabat Magdalena cœ-
lestem illum comitem etiam in vi-
cinia habitare; ideoque ait: Bene va-
le, habequè Domine: humanissimas
tibi habemus gratias pro honore no-
bis habito, & labore à Charitate tua
nostri causâ suscepto. Nunc in do-
mum tuam concedas licet, nostra si-
quidem etiam habitatio iam propin-
qua est. Solæ nunc ac incomitata
progredi possumus. At vero D. Pa-
triarcha respondit: Venite Domine
meæ, venite, nec mei vos cura tan-
gat, ego iam suo recedam tempore.
Arque ita ad ades Ioannæ pervenê-
re. Dum verò ostium pandunt, vide-
ri S. Patriarcha desiit. Antedictus
F. Laicus & Magdalena ancilla, om-
ni possibili studio ac diligentia in-
dagarunt, quis ille venerabilis vir
fuerit, quo ve abierit, dum vero nihil

expiscari de eo potuerunt, certo sibi persuasere cœlestem eum Ablegatum fuisse.

CAPUT V.

Seguntur alia consimiles gratia, quas hoc tempore sponsæ suæ contulit

DEVS.

*Ioanna
mira vi-
tus tes-
nuitas.*

PRæter memoratas ante gratias, benignissimum Numen ancillam suam compluribus aliis favoribus cumulavit. Edebat id temporis Ioanna permodicum, vel ut melius dicā, tantundē ac nihil. dum ergo suos domesticos pavisset, concludebat se in suo Sacrario velut asylo optatoque animæ suæ quietis loco, ubi ab humanis rebus se juncta manfit. Hac in solitudine sua, vidit quandam supra omnem modum mensam magnificā, ad caput eius confidebat Christus, Servator noster, ad eius vero dexteram gloriosissima illius mater, purissima Virgo MARIA, tum vero deinceps alii Divi cœlites suo ordine. Angelorum porro pars ministeria obibant mensæ, pars cœlesti quādam vocum sonorumque harmoniā musicos edebant modos. Cibus erat mirus & singularis, ac ita se habebat, ut universos convivas satiaret, magnāque repletet voluptate, licet nihil illius absumpissent. Idem ipsum eveniebat joannæ. Non erat illa quidem expresse invitata ad accumbendum illi mensæ, nihilominus tamen particeps fiebat divini convivii perinde atque alii convivæ. Quadam vice in simili excessu mentis audiit Christum sibi dicentem: "Dilecta hæc amica mea, omnibus terrenis solatiis propter me valedixit, ego eam vicissim volo ita cœlestibus recreare dapibus, ut ei ab

"hac mea tractatione omnis terrena voluptas desipiat. Satisfecit quoque promissis hæc suis DEUS. Etenim, si quando illa ex alimentis defectu mentis deliquium incurrisset, oris sponsæ suæ ingerebat manu sua, summa cum affectus teneritudine tam efficax, nutritivum ac perdulce edulium, ut hoc cœlesti Manna non modo mirè recrearetur, sed etiam confortaretur, veluti olim Elias Propheta, qui in fortitudine eiusmodi cœlestis cibi ambulavit 40. diebus & 40. noctibus usque; ad montem DEI Oreb (3 Reg. 19. v. 8.) ubi in solitudine Orationis ac divini colloquii pane se sustentavit, spiritumque suum enutrit & recreavit.

Poterat quidem Christi sponsa joanna jam dicto tam singulari fortique cœlorum pane, quem è sponsi sui manibus percipiebat abunde vitam tolerare, plurimum tamen vivebat sacra communione nobili videret licet Angelorum pane, qui si ab homine in gratia sumatur, cor hominis sic roborare potest, ut nullius alius cibi ageat, prout Angelicæ nostræ Creaturæ Matri joannæ contigit, quæ solo pane isto cœlesti vitam sustentabat, quod etiam haudquaquā est mirandum, si consideretur singularis complacentia, quam benignissimus DEUS in eius communione habuit. O quam affectuosa & efficacia sunt verba illa, quibus hoc sponsæ suæ patefecit DEUS! Mane quodam cum Sor. joanna in sacra Carmelitarum æde meditaretur spiritus S. in igneis linguis adventum, quarum divinus ignis, uti quondam Rubus Moysis lucebat ardebatque;

*Sed divi-
nis epulis
pascitur.*